

Himalayan Project

Nr.11. - 5. årgang - Himalayan Project - Januar 2004

www.nepalhelp.dk

www.nepalhelp.org

Himalayan Project

Bestyrelsen:

- formand:* Kurt Lomborg, Kjeldbjergvej 34, 7800 Skive
☎ 97 54 53 08 - fax. 97 54 53 55 - klomborg@post11.tele.dk
- næstformand:* Flemming Worm, Hybenvej 41, 7800 Skive
☎ 97 54 77 56 - fax 97 51 22 99 - worm@mail.mira.dk
- kasserer:* Gisela Franke, Thomsensgade 22¹, 7800 Skive
☎ 97 51 05 47 - gf@privat.dk
- sekretær:* Wilbert Lyngsø, Fennebakken 297, 8800 Viborg
☎ 86 67 17 37 - fax. 86 67 13 03 - wilbert_lyngsoe@hotmail.com
- medlem:* Jeannett Fruergård, Gl.Skolevej 5, Lånum, 7850 Stoholm
☎ 97 54 84 55 - jeannett@webhiker.dk

[www . nepalhelp . dk](http://www.nepalhelp.dk)

6. Ordinære Generalforsamling

Tirsdag 24. Februar kl.18.30 på Højslev Kro

Mødet indledes med Generalforsamling og ½ times dias-fortælling om vore projekter og Kurt's rejse i efteråret 2003. - Alle, også ikke-medlemmer, er velkomne.

Kl.20 vil der blive serveret en let anretning (pariserbøf mv.) med øl/vand for **80Kr.**

Medlemskab - Nyt kontingent-år!

Så gik der igen et år for Himalayan Project. Og igen et år med succes for både små og store projekter. Men vi skal i gang med år 2004. Vi får virkelig hårdt brug for al den økonomiske støtte, som er mulig, og da hovedparten af vore indkomster kommer fra medlemskontingent (90%), så håber vi meget, at du vil fortsætte, og at du vil reklamere for et medlemskab i din omgangskreds. Vi bruger 80% af vore indkomster på projekter i Nepal og kun 10% til medlemsblad og 10% til anden administration (revisor og bankomkostninger), og denne balance vil rykke i den rigtige retning, jo flere medlemmer vi er. Vi ønsker dig velkommen i Himalayan Project 2004. Namaste!

Personligt Medlemskab: 250 Kr

Ungdomsmedlemskab: 125 Kr (studerende og unge med lavindkomst)

Støttemedlemskab: 125 Kr

Benyt vedlagte indbetalingskort eller overfør via homebanking.

Overførsel fra konto til konto: **92602651842339**

Via indbetalingsfunktionen: **+73< (tomt felt) +86316536<**

Eller direkte til et af bestyrelsesmedlemmerne.

Så tog jeg mod til mig

Sidste år turde jeg ikke besøge Solu, skolen og alle de andre projekter. Jeg turde ikke konfrontere mig med maoisterne. Det var rigeligt med den bombe, der eksploderede 75 meter fra mig i Kathmandu. Men jeg har alligevel siden haft det skidt med ikke at have været derude og vise flaget og møde alle mine venner.

Men nu er der gået endnu et år, og maoisterne har endnu ikke skadet turister, så jeg besluttede at tage chancen. Min gamle ven Dawa tog med, selv om rygterne fortalte, at maoisterne havde noget på ham, hvilket han dog ikke selv troede på. Men på den anden side så kan han snakke hvemsomhelst. Han rummer hele spektret fra slesk over vittig til barsk. Jeg føler mig altid så tryk sammen med ham. Også min trofaste hjælper, Namgyal Jangbu, ville med. Han har et ubesmittet generalieblad og er indbegrebet af ærlighed, men også lidt ærekær. Og vores lille NGO har rent mel i posen. Vi støtter den fattige landbefolkning; vi har aldrig involveret os i korruption; vi er helt uafhængige af alle magtgrupper; vi behøver ikke at fortie eller lyve om nogetsomhelst. Så alt i alt følte jeg mig godt rustet til at gå ind i maoist-kontrolleret land.

Vi kørte med bus til Jiri og gik straks i aftensolen op ad Patashe Danda, indtil det blev mørkt og koldt og lagde os ind på en sølle lille lodge. Næste dag gik vi to dagsmarcher på én lang dag og nåede helt frem til Kenja. Det var blevet mørk nat inden vi nåede frem. Da Kenja er en af maoisternes hovedlejre, turde vi ikke tænde vore lygter og det var faktisk ret ubehageligt og farligt at stavre os dødtrætte frem ad den ujævne sti i buldermørke. Inde i landsbyen blev vi i mørket genkendt af vores skoleinspektør Bhimsen Bashnet og straks trukket ind i hans varme køkken, hvor han straks slagtede en ældre hane. Hans gamle mor gik straks i gang med at servere os et væld af lækkerier, soltørrede små sugefisk i chilli, gæret kartoffelpulp i chilli, små søde stegte kartofler i chilli - mens Bhimsen fra et hemmeligt lager fandt et par Tuborg øl frem til mig (alkohol er strengt forbudt i henhold til maoist-dekret). Og endelig fik vi en kæmpe portion dall bath med sønderhakket hane i chilli.

Næste morgen fik vi at vide, at en lille gruppe maoister havde overnattet i nabohuset uden at vide om vores tilstedeværelse og tidlig morgen var gået op af Lamjura-ryggen. Det var første, men ikke sidste gang, jeg fik det indtryk, at der er en stor afstand mellem maoisterne og befolkningen. Alle naboerne vidste at vi var der, og hvem vi var, men man fortæller kun ting videre, hvis man bliver spurgt.

Trætheden fra gårsdagen sad stadig tungt i lemmerne, så vi brugte hele formiddagen på at gå de 700 højdemeter op til Chhimbu, afbrudt af utallige the-pauser hos de af vore skolebørn, som bor på vejen op. Vi var også inde hos fattige Samjhana Thami med pukkelryggen og give hende sit scholarship. Hendes handicap gør, at hun ikke kan arbejde sammen med de andre familiemedlemmer i marken, men for 500 kr om året kan familien alligevel brødføde hende og købe lidt nyt tøj en gang imellem, uden at hun bliver en belastning. Da de tilhører det fattige landproletariat bliver hendes brødre og far ustandseligt inviteret til maoisternes propagandamøder. De bliver opfordret til at modarbejde alle der bor i stenhus og har jord. Det har de slet ikke lyst til, men bliver nødt til at spille lidt med på den dårlige melodi - bare lidt.

Andendagen i Chhimbu, mens jeg fulgte undervisningen i skolen, kom de så. Det var gruppen fra Kenja,

der vendte tilbage igen og skulle have et møde med de unge Thami'er lige nedenfor skolen. De bryder sig overhovedet ikke om forsamlinger, som de ikke selv har inviteret til, og ude i skolegården sad en lille flok af de ældre Chhimbu-beboere under grafittien på skolemuren: "De fattiges tårer er de riges glæde. Proletariatet vil sejre". Anføreren, en ung knøs på knap 20, satte sig vredt imellem dem, så han kunne kigge ind gennem døren på mig inde i klasselokalet. Hans eskorte, en 16-årig alvorlig pige med en salonriffel og en 18-årig vred gut med at gammel militærriffel holdt sammen med gaffatape, kiggede også vredt ind på mig gennem vinduet. Jeg blev tør i munden og benene blev slappe og tunge. Men jeg blev stående med et tåbeligt grin på hovedet og "nød" undervisningen uden at registrere andet end anførerens observerende blik. Lærer Jangbu kiggede bekymret på mig, men viste med et lille blink og et smil, at det ikke var så farligt, som det så ud. Det hjalp lidt. Jeg registrerede også at Dawa sad og sleskede for ham og klappede hans arm. Det hjalp, for snart var han inde i en stor forklaring for alle de forsamlede om proletariatets diktatur. Efter ½ time, da jeg havde set ham smile et par gange, tog jeg mod til mig, gik ud til ham, sagde namaste og rakte hånden frem. Jeg fik et let håndtryk, men bedre end ingenting. Så fik han øje på min blå negl og spurgte, hvordan jeg havde fået den. Jeg viste, hvordan jeg havde holdt på et søm og ramt ved siden af med lægtehammeren. Hans to livvagter grinede højt over min pantomime, mens han rejste sig op og atter tog min hånd for et rigtig varmt håndtryk. Han kunne se, at jeg tilhører den hårdt arbejdende del af mit folk, og at jeg har ret til at besøge min skole. Min støtte til den fattige Thami-befolkning var så storartet, at der ikke kunne være tale om, at jeg eller mine to følgesvende skulle betale den ellers obligatoriske donation til maoisthæren. Jeg takkede ham mange gange for hans kønne ord, og straks efter gik den lille kadre ned til mødet med de unge proletarer. Jeg fik dog lige et hvast blik fra de to livvagter, da de passerede. Jeg snød mig til et billede, da de gik ned ad stien.

Gamle Ang Gelbu, som i sin tid havde doneret jorden til skolen, men også havde neglet lidt af byggebudgettet, var blevet afkrævet et meget stort beløb i skat, fordi han er bygdens rigeste mand, og fordi han ikke altid har været helt ærlig med sine forretninger, og også lidt fordi hans kone er alkoholiker. Han blev jævnlige opsøgt og afbetalte langsomt på sin skattegæld. Nu var han blevet truet på livet fordi det gik for langsomt. Jeg har før forhandlet med ham om at købe lidt jord til en træ-planteskole, men hans pris var for ublu. Nu fik vi den til en ordentlig pris og lod ham udbrede rygten, at han havde doneret den til os. Jeg spurgte lidt ind til, hvordan maoisterne beregner skattens størrelse, og fik det indtryk, at de er ualmindeligt vel informerede om hvordan og hvor meget den lille lokale korruption fungerer. Skatteprocenten på uærlige penge er mellem 50 og 100 procent. Hotelafgiften er på 25-50%. Skatten på fast arbejde, fx en skolelærers, er 5-10%. Der er ingen jordskat, men til gengæld skal jordejere huse maoisterne og give dem mad, når de kræver det.

To dage senere gik vi til Sagar-Bakanje for at holde møde med skolen, og det var vor mening at overnatte og feste lidt hos en af vore venner dér. I udkanten af byen var vi inviteret på morgenmad hos håndværkeren Pasang Puri, som vi skulle skrive en kontrakt med. Her fik vi at møde, at der var et stormøde i kommunekontoret lige ovenfor skolen, hvor alle bygde-formændene var indkaldt af 12 maoister til strategi-møde. Vi besluttede at fordufte i en fart, men fik lidt senere at vide, at de allerede vidste at vi var her. Pasang Puri fortalte, at han to måneder tidligere var blevet afkrævet at klækkelig skat, fordi han havde været bygherre på udvidelsen af Chhimbu skole. Han havde forklaret dem, at han ikke ville være i stand til at udrede et sådant beløb, hvorefter de var blevet meget vrede og havde truet ham på livet. Han havde så sagt til dem, at da han ingen penge havde, så kunne de jo tage hans hus og jord, og så skulle han nok bære deres våben for dem; men så måtte de til gengæld tage sig af hans kone og tre børn. Han havde ikke

hørt fra dem siden.

Da vi ikke kunne forsvinde, måtte vi jo gå direkte ind i løvens gab. Vi gik forbi maoisterne, som var anført af den samme gut som forleden, med et venligt nik og et smil og gik ned i skolen til vores møde. På en bakkekold sad vor veninde med salonriflen og holdt øje med færdslen omkring skolens kontor.

Jeg hilste på en af vore scholarship-studerter. Han hilste med knyttet løftet hånd. Og jeg blev beklemmt ved at vi åbenbart støtter en maoist. Men siden fik jeg historien. En eller anden havde fortalt til sikkerhedspolitiet, at hans lillebror var maoist. De var ankommet i ly af mørket og havde arresteret ham. Han blev udsat for pinligt forhør i 1½ døgn, hvor han brød sammen og stak dem en plade om, hvor maoisterne holdt til. De slæbte ham straks med hen til stedet, og der var naturligvis ingenting. Så skød de ham mellem øjnene.

Efter et par timers møde tog vi afsked og forsøgte atter at smutte forbi kadren, men blev kaldt tilbage med en bister mine. Hvad laver I her?. Vi forklarede om vor støtte til skolens 8. klasse, og atter blev han hurtigt formildet. Et par af vore unge Chhimbu Thami'er var med i gruppen, og de forsøgte også at se bister ud, men da jeg smilte til dem og sagde deres navn, flækkede de i store forlegne grin, så selv salonriflen så helt venlig og sød ud. Men gaffa-riflen blev truende, så Thami'erne fik atter deres vredladne mine på, og jeg holdt lav profil. Jeg fik et let håndtryk af anføreren, og vi fik lov til at gå. En gut med kikkert holdt øje med os hele vejen op gennem bygden, og hvem vi hilste på undervejs.

Det næste vi hørte til maoister var hos Dorje. Han er blevet alkoholiker, men vil ikke helt indse det. Han drikker kun fordi han har bekymringer. Men hans største bekymring er, at de banker ham når han stinker af arak. To dage før havde de brækket to ribben på ham og hugget ham med noget skarpt på låret.

Faktisk er det helt rart, at egnen er blevet lidt tørlagt, selv om de alle kan fiske lidt op af gemmerne i ny og næ, når de får gæster. Men den væsentligste virkning af spiritus-forbuddet er, at prisen på korn er faldet så drastisk, at de fattigste nu også kan spise sig mætte. Men de lidt rigeres indkomst på korn er dermed også faldet i kombination med at de skal bispise maoist-hæren.

I Mopung sad vi på førstesalen i Camping-huset og delte scholarships ud, da Area Commander indfandt sig i spisestuen for at spille bob med et par maoist-aspiranter. Vi blev hængende deroppe i et par timer i håb om at han forsvandt igen. Men til sidst måtte vi igen gå til den. Han stoppede os med en meget bøs attitude, og vidste alt om os. Hvorfor giver vi scholarships til rige folks børn. Det kunne vi stort set tilbagegive. De fleste er ludfattige, men vi har nogle få, som vi giver videregående uddannelse fordi de er intelligente. Deres forældre er ikke fattige, men de har alligevel ikke råd til at betale for højere studier. Han var ikke helt tilfreds med vore svar, og jeg kunne mærke at selv Dawa blev beklemmt. Han var en rigtig ubehagelig skid og skulle vise sig for de små poder, så han besluttede at ville overveje vores situation.

Sent om aftenen kom to af de små aspiranter med besked fra ham. Jeg havde fået hældt et glas arak op, da de kom ind, og straks blev jeg skældt ud af en dreng, hvis stemme ikke var gået i overgang endnu. Vi var blevet diskuteret med Bygde Commanderen Kancha Sherpa. Ham kendte jeg godt. Han har passet vores Botaniske Have, og de fleste folk i dalen fandt ham fornuftig og til at tale med. De to Commandere var blevet enige om, at vi nok var gode nok; men de ville komme i morgen og diskutere med os igen.

Vi gik på besøg hele dagen hos alle vennerne, og blev konstant overvåget af folk med kikkerter. Vi så to flokke på knap 30 velbevæbnede maoister komme op i dalen ad de øvre knap så befærdede stier. Der skulle være træningslejr oppe i Pangkarma. De to Commandere havde nok for travlt, for de mødte ikke op til det bebudede belæringsmøde, så vi drog tidligt afsted næste morgen ad bagvejen op over Shingshere

Danda og ned til Ringmo.

Da vi ankom til vores møde med Ringmo Skole, stod to maoistpiger i lærerværelset og fik lærerne til at duplikere nogle flyvebreve. Stemningen var munter og de så faktisk ret søde ud. De forsvandt muntert hilsende med papirerne, men kom tilbage senere midt i vores møde, fordi de havde glemt at spørge, hvad jeg egentlig lavede her, og nu havde de fået en reprimande af deres anfører. Vi forklarede os, og de forsvandt sødt smilende. Da vi efter mørkets frembrud gik tilbage mod selve bygden, stod en hel lille hær og ventede på os. Skole-komite-formanden mosede sig lige igennem flokken, og jeg fulgte ham lige i hælene, men Dawa og Namgyal blev holdt tilbage. Jeg var meget bekymret, mens jeg sad hos formanden og drak the. Men en lille time senere kom de muntert ind med en lille bebrillet fyr og to grinende revolverbevæbnede gutter. Jeg blev introduceret for selveste District Commander, som ikke snakkede engelsk. Men han fortalte at han satte stor pris på min indsats for Nepal, og at han gerne ville give mig et "Frit Lejdebrev" til hele hans distrikt, og hvis jeg ønskede det kunne jeg endda få en bevæbnet eskorte med videre frem. Jeg takkede dog nej og påstod lidt overmodigt, at jeg ikke mente at have noget at frygte fra hans hær. Det bekræftede han venligt smilende og vi sagde pænt farvel.

Vi passerede to små hold bevæbnede med tallerkenbomber og lettere håndvåben, men ellers havde vi ikke flere møder med maoisterne. Tre folk fra sikkerhedspolitiet havde tre dage forinden, forklædt som sølle bærere, skudt to maoister i Kharikhola. Så nu havde maoisterne været en tur oppe forbi Poyan og sprængt en trykkoger-bombe af, for at vise politiet, hvor tæt de turde komme på militærforlægningen i Lukhla. Men ellers var de i færd med at trække sig lidt tilbage, for de væbnede styrker havde vist lidt for stor aktivitet på det sidste. Oppe i Lukhla var der en masse turister, som under militærets beskyttelse frit og trygt kunne gå ind til Everest.

Hjemme i Danmark igen, to dage før Jul, fik jeg de sidste nyheder fra Solu. En commando-enhed fra hæren, med det nyeste amerikanske grej havde sneget sig helt ind til Junbesi, hvor de om morgenen lå i skjul under nogle buske. Her så de i kikkert den bøsse Area Commander, ham jeg mødte i Mopung, komme ud af byen. De ramte ham i panden. Og alle hans små poder flygtede langt væk. Derefter gik enheden op til Mopung og fandt Bygde Commander Kancha i sit hus. De sprængte alle de bomber af, som han havde liggende, og slæbte ham ned syd for Junbesi på et øde sted. Her fortalte de ham, at om lidt ville de skyde ham, så han havde to valg. At blive liggende på jorden som føde for hundene, eller grave sig ned. Han gravede sin grav, lagde sig til rette og blev skudt.

Jeg mailede tilbage og udtrykte, at de groveste ting, jeg havde hørt om på min tur, stammede fra hær og politi. Det gav mine venner mig ret i, men måske er det fordi ingen bryder sig om at videregive historier fra maoisternes side. Det kan være farligt. Men jeg fik dog historien om fyren fra Bhandar, som ikke ville makke ret. De knuste hans fødder med trækævlere, og forbød folk at hjælpe ham. Han døde på 2½ dag.

Mange folk herhjemme udtrykker, at man kan ikke regne med de folk derude. De har en helt anden indstilling til livet end vi har. Det er ikke sandt. Nepalesere er meget livselskende og fredelige mennesker. Men i denne borgerkrig kommer det værste op i folk.

Men den generelle følelse blandt folk var deprimeret. De ved ikke hvad det hele skal ende med, og det er vanskeligt at tale frit om det. De unge som overhovedet har mulighed for at vælge, de forlader egnen og flytter til Kathmandu. Og herfra flytter de, som har lidt mere uddannelse, til udlandet, især USA.

Der er tegn på at det officielle styre, Kongen og hans Regering, yder en større indsats mod maoisterne. Og mange af de mere ubefæstede maoister deserterer. Men der er også kriminelle imellem, som ikke har

noget valg. Man frygter, at de i højere grad vil tage over, og så har vi samme situation som så mange andre steder, med gidseltagning og skraben til sig; ikke længere for ideologiens skyld, men for deres egen. Og så bliver det mere farligt.

Bagsidebilledet i sidste medlemsblad

Mange har spurgt mig om bagsidebilledet på sidste medlemsblad: Hvad kigger alle disse kvinder på? Og det var en alovorlig fejl, at jeg ikke fik det med.

Hvert år afholdes Kumari-festival. En af Nevar-folkets største begivenheder. Kumari er gudinden, som genfødes i en lille pige, men forlader hende igen når hun kommer i puberteten. På den vigtigste dag i festen besøger folk Kumari og bøjer sig for hende. Selv Kongen besøger hende og har altid bøjet sig for Kumari i erkendelse af hendes storhed. På trods af at han selv er en inkarnation af Vishnu. Efter dette møde, skal han møde folket og kaste penge ud til dem (dog kun til en lille udvalgt skare), sammen med sin familie og andre honoratiores.

Og dette var Kong Gyanendra's første offentlige optræden, fire måneder efter den store massakre i Paladset, hvor hans storebror Kong Birendra og hele dennes familie blev myrdet.

Jeg ved ikke, hvordan den slags plejer at foregå i Nepal når tusinder forsamles på en stor plads for at møde deres Konge. I Danmark ville folk råbe hurra, klappe og vifte med flaget. Men da Kongen kom frem, blev der dødstille. Da han smed mønter til folket, kunne man høre dem klinge. Da var det, at jeg tog billedet af et lille udsnit af de tusindvis af dødstille Nepalesere. Situationen og stemningen var anspændt. Men hvorfor? Man véd jo, at det var Kronprinsen, der dræbte sin Far, sin Mor, sine Søskende, hele sin Familie og sig Selv!

Nepal i Efteråret 2003

Sidste år satte vi processen i gang med at etablere vor lokale samarbejdspartner i Kathmandu. Men advokaten, der skulle udforme vedtægterne, fik travlt med så meget andet, så der gik ½ år før HCDO blev godkendt og registreret. Jeg nåede faktisk at gå i Himalayan Project-depression, og vidste ikke, om jeg egentlig gad mere. Men jeg tog alligevel afsted for et give det en sidste chance. Og det var godt.

Vi afholdt en af mine første dage i KTM Stiftende Generalforsamling i HCDO (**Himalayan Community Development Organization**). Vi fik valgt en 9-mands bestyrelse, som for det meste består af gode, aktive og veluddannede folk - og så et par stykker mere, som forhåbentlig vil vokse med opgaverne. Vi etablerede en Hovedbestyrelse med Formand, Næstformand, Sekretær og Kasserer. Og fem Arbejdsudvalg. **Uddannelses-udvalg** som skal arbejde med skole-forhold og vore scholarships. **Organisations-udvalg** som skal arbejde med opbygning af lokale foreninger ude på landet, fx andels-foreninger. **Projekt-udvalg** skal udforme projektansøgninger, sætte dem i værk og siden kontrollere dem. **Community Trek-udvalg** skal hjælpe lokale trekkinggrupper med at få turister og at afvikle treks. **PR-udvalget** skal arbejde med Internet og andre medier.

Vi brugte en del tid på at undersøge storbyens boligmarked, inden vi fandt den rigtige lejlighed på første sal, til den rigtige pris, som kunne bruges til kontor. Godt nok lidt i udkanten af Centrum, men med udmærket offentlig transport lige udenfor døren og alligevel i stille omgivelser, og med en lille nyetableret restaurant ganske tæt derved. Vi indrettede straks et pænt stort kontor. Fik nogle møbler forærende og købte resten. Også en god stærk computer med Internet-adgang. Og vores scholarship-udvalg forærede kontoret et godt tungt pengeskab. To værelser blev indrettet til to af vore scholarship-studenter (den ene er samtidig kasserer i HCDO). De vil give et lille nap imellem studierne som kontorfolk. Et pænt stort spisekøkken. Og endelig et gæsteværelse som kan lejes ud til en billig pris til folk, som skal arbejde med projekter i foreningen.

Endelig etablerede vi en hjemmeside, som endnu er ret primitiv, men med tiden vil blive udbygget. Prøv at følge med på **www.nepalhelp.org**

Så nu er rammerne i orden for en ny, god, aktiv NGO, som kan arbejde med udviklingsprojekter i landdistrikterne ude i bjergene. Vi afholdt en række møder i udvalgene for at definere deres opgaver. Så indholdet i foreningen er også sat i værk. Nu mangler vi bare at medlemmerne vil yde en aktiv indsats. I starten skal de arbejde frivilligt og gratis, indtil der er kommet gang i arbejdet. Derefter skal de have en vis aflønning for at holde gejsten oppe.

Scholarship

Mrs. Ushma, som har passet vores scholarships i det sidste år, trækker sig ud til foråret. Men hun hjælper HCDO i gang med at overtage det. Tre scholarships er stoppet. En fordi hun afsluttede sit studie, og to fordi de ikke rigtig blev til noget. En donor trak sig ud, fordi hun mistede interessen for sit barn, men da han er en sølle skæbne, kører han videre på foreningen. Men vi har optaget en række nye scholarships, så vi nu har 24. Men vi har også optaget en del nye ansøgninger, så prøv at kigge på vore hjemmeside, og se om der også lige er en for dig www.nepalhelp.dk

Chhimbu Primary School

er en meget velfungerende lille skole. Der var en konkurrence i distriktet mellem otte småskoler, og vores blev nummer to. En Undervisnings-direktør skrev en meget positiv rapport om skolen under et kontrolbesøg. Og det påstås, at vore børn er bedre til at skrive engelsk i 5. klasse end mange unge i 10. klasse i andre skoler.

Skivehus Rotary Klub betaler stadig for hele driften af skolen. Det drejer sig om 20.000 kr om året, nu efter at Government har overtaget en af lærerstillingerne. De tre lærere havde mange taktiske overvejelser, da de skulle beslutte, hvem der skulle søge. De blev enige om, at førstelærer Bhimsen havde en større chance end skoleinspektør Jangbu, da hans Chhetri-kaste er "finere" end Sherpa-kasten. Men Bhimsen var eneste ansøger, og han fik stillingen. Men så siger reglerne at skoleinspektøren skal vælges imellem de offentligt ansatte, så nu er Jangbu degraderet til viceinspektør med ansvar for rapportering til Rotary. Reglerne siger også, at der skal være en pedel på en offentlig skole. En af vore 5. klasses drenge kommer nu daglig lidt før skoletid og fejer og rydder lidt op.

Sidste år havde vi vrøvl med at lærerne kun ville undervise tre klassetrin, fordi der kun er tre klasseværelser og tre lærere. Men vi vred armen rundt på dem, for elevtallet er i princippet kun til 1½ lærer. Der bliver nu undervist 46 elever i 5 klassetrin, og vi regner med, at vi næste år runder de 50 elever. Men lærerne prøvede alligevel at snyde os lidt. De fik, uden at fortælle os noget, et tilskud af kommunen til at bygge endnu et klasseværelse i forlængelse af de andre - til en rigtig billig pris. Så billig at håndværkeren tabte penge på byggeriet, og opsøgte mig for at begræde sin skæbne (den spandt jeg siden en ende på). Men nu da lærerne kunne fremvise det ekstra lokale, og kunne fortælle at endnu en offentlig lærerstilling kunne forventes, mente de at Rotary skulle fortsætte med at betale to lærere, så de kunne blive fire. Jeg afviste dog straks deres idé om vore penge. De kan være lige så mange lærere de vil, men vi betaler kun for op til tre lærere på skolen. De skulle jo gerne blive uafhængige af os en skønne dag. Til gengæld lovede jeg at hjælpe dem, hvis de vil bruge det ekstra lokale til voksen-undervisning, ved at hjælpe landsbyen med at indkøbe symaskiner og andet fornødt grej.

Og så havde de bygget en mur rundt om skolegården efter at vice-inspektørens egen søn var faldet ud over kanten og havde brækket armen. Og vejen var blevet udvidet, efter at de havde oplevet, at børn på vej til skolen nær var rendt overende af lastdyr på fuld fart ned gennem landsbyen. Og de var blevet færdige med at lægge skiffer-fliser på alle gulve. Det så rigtig godt ud. Og flere pulte, et skab i kontoret og nogle reoler. Og selv toilet-taget var sat ordentligt fast efter at det blæste af i et vindstød.

Jeg var atter meget imponerede af vore børn, som kan skrive stile på engelsk helt ned til 3. klasse. Jeg blev dog lidt beklemmt ved, at de ikke forstod hvad jeg sagde og ikke kunne svare, indtil jeg overværede undervisningen. Når lærerne snakker med mig, går det egentlig ganske godt på et rimeligt forståeligt nepali-engelsk. Men når de underviser forvrænges deres sprog fuldstændig, fordi de skal udtale hver enkelt ord

tydeligt. Problemet blev meget tydeligt, når eleverne svarede lærerne på engelsk, for så var det samme klaudervælske engelske de udtalte. En dansk gæste-hjælpe-lærer i et par måneder ville hjælpe en del, selv om dansk-engelsk heller ikke er verdens bedste sprog.

Jeg var også meget imponeret over hvordan de kunne regne. Både kedelige tal-opstillinger og praktiske ting som kornpriser, hanekyllinger, antal kopper pr kumme, gennemsnitsalder; men den gik helt gal, da vi skulle omsætte ropani til hektar, og det fik vi brug for i forbindelse med købet af Skole Træ Planteskolen. Heldigvis regnede de for småt, så jordprisen blev billigere, men sælgeren opdagede ikke fejlen.

Gamle Ang Gelbu havde før tilbudt os jorden lige overfor skoleporten, men hans tilbud havde været latterligt højt, og jeg havde grinet ham ud. I det forløbne år har vi diskuteret alternative løsninger uden at gøre alvor af det, da de ikke var helt på toppen. Nu havde maoisterne sat ham i en økonomisk klemme, så han var langt nemmere at forhandle med. Rotary købte både den jord, som vi ønskede og et stykke lige nedenfor skolemuren. Men for virkelig at gøre vores planteskole attraktiv og til et godt eksempel for andre skoler, så fik vi et tilbud fra den håndværker, som byggede det ekstra klasselokale. Han vil bygge en støttemur, flytte og udjævne jord, sikre mod kreaturer, flisebelagte stier og andre små fine detaljer. Vi hævdede prisen en smule, mod at han vil inkludere reparation de første par år. Han var lykkelig og skulle nok bygge, så reparationer aldrig ville blive nødvendige. Og så var der ikke mere snak om hans tab på skolebyggeriet.

Til foråret vil børnene begynde klassevis, at så gran- og fyrre-frø i små plastposer på hver deres lille jordstykke. Og når de er klar til udplantning, så er det hver classes egen beslutning hvor og hvordan de skal udplantes. Vi stoler på, at vi gennem børnene kan påvirke hele egnens indstilling til skovdrift og genplantning af det træ, som fældes til brænde og bygningstømmer. Børnene skal hvert år afholde en Skov-dag for deres forældre, hvor de skal videregive deres viden, og forældrene kan prale af deres erfaringer. Vi fik i KTM fuld støtte og mange rosende ord fra Regeringens kontor for skovdrift og jordforbedring.

Så om aftenen holdt vi Ti-Chhang. Jeg kom anstigende ind til Ang Gelbu og hans kone med ris-øl i traditionel træbeholder. Hvis sælger velsigner drikken og tømmer bægeret tre gange, så er salget accepteret. Det værste er, at jeg skulle gøre det samme for at godkende købet. Denne ceremoni svarer til en slutseddel. Overdragelsen af købesummen skal ske af lærerne, når skødet bliver afleveret. Så lærerne skulle også tømme tre gange. Og så var der i øvrigt en del andre, der også mente at de havde en lille del i projektet, så aftenen blev rigtig munter.

I øvrigt gik Sagar-Bakanje Skole, Mopung Skole og Ringmo Skole også med på idéen, så nu er de også i gang med selv at indrette skole-planteskoler. Og vi skaffede undervisningsmaterialer og frø fra Skov-kontoret i Kathmandu.

Så fik jeg at vide at de kunne dyrke the i Chhimbu, og jeg fik 2 kg forærende. De regner den ikke selv. De vil hellere købe Ilam-the i dyre domme. Men jeg fandt, at deres lokale the var virkelig attraktiv. Normalt finder jeg the kedelig, men denne havde en meget kraftig smag, som holdt ved i munden i flere timer. Vi blev derfor enige om, at skolen skulle plante the-buske i stykket under skolen og på yderkanten af planteskolen, så børnene kan lære at tørre og fermentere theen. I Kathmandu pakkede vi de to kg the i små poser, som i Julen blev solgt i Skive hos den lokale vin-the-handler. Indkomsten skal gå til videreudvikling af lokal produktion af Chhimbu Highland Tea og til afsætningen.

Lige en god lille historie om en udvikling, der er kommet til Chhimbu. Manden som stod for byggeriet af vores skole, Dilli Thami, var bare en simpel tømrer. Skolen var hans første opgave som Constructor. Kvaliteten af hans byggeri har gjort, at han nu har bygget tre huse rundt i Solu, og nu er i gang med at bygge et rigtigt stenhus til sig selv, i stedet for bræddehytten. Han har også slæbt nogle af de lokale gutter med som håndværkere. Så Chhimbu har fået indkomst.

Sagar-Bakanje Secondary School

Vi har jo støttet den 8. klasse i Sagar gennem 2 år. Men det ser ikke ud til at de kan få Government til at overtage den. Der er for få penge i landets kasse. Og måske har de heller ikke arbejdet nok på sagen. Vores

møde var meget dårligt. Måske præget af maoisternes tilstedeværelse. Lærerne havde meget travlt med at diskutere andre ting. De tilstedeværende skolekomite-medlemmer var mere fraværende, idet de tilbragte det meste af tiden i skolegården i indbyrdes samtale. Skolen havde sparet lidt på vores penge, så de kunne strække næsten et helt år mere. Så min konklusion blev, at de kunne strække dem så langt de ville, men der blev ikke flere penge. Jeg skrev en anmodning til Undervisnings-direktøren om at godkende denne 8. klasse, som komiteen kan aflevere næste gang. Og så sluttede dette møde i en lidt mat stemning.

Ringmo Lower Secondary School

Edmund Hillary har støttet driften af 6-7. klasse igennem 4-5 år og vi har igennem det sidste år. Jeg mødte en af hans venner på besigtigelsesrejse, og han forklarede hvorfor de stoppede. Der var for få elever til en godkendelse fra Government. Og det fik jeg bekræftet. Der er kun 15 elever i de to klasser. Men de er for unge at sende andre steder hen, og der er alt for langt til næste skole. Lærerne var rigtig dygtige og eleverne ligeså, så vi må have en enig bestyrelse til at beslutte, om vi skal fortsætte lidt endnu, eller om vi skal stoppe. Skole-komiteen bad mig så mindeligt om at fortsætte, for de havde arbejdet så hårdt for sagen igennem mange år. Og landsbyen gør virkelig noget for at skrabbe penge ind. En cost-benefit analyse siger at vi har for få penge, men 15 børn har et stort benefit. En udgift på 330 kr per barn per år. Er det for meget? Kan samme beløb give bedre benefit et andet sted?

Junbesi Higher Secondary School

Har været kørt helt i sæk. Deres tidligere skoleinspektør, Khadka, var så korrupt, at han nu er på maoisternes dødsliste. Skolen var så ringe at ingen af sidste 10. klasses afgangshold bestod deres eksamen. De er lidt på vej op igen med deres nye inspektør. Skolen har en fantastisk grund 20 minutters gang syd for byen, hvor Master Kazi byggede et kollegium til 70 og en stor fodboldbane. Men på grund af skolens standard bor her kun 13. Her ville vore børn fra Chhimbu kunne bo. Og de 15 fra Ringmo. Og fra 8. klasse fra Sagar. Hvis vi ellers kunne forbedre standarden. Ude på den store grund fik jeg den idé, at hvis vi kunne flytte Secondary School derud, så kunne Primary School forblive i byen, og de rømmede lokaler kunne bruges til voksen uddannelse. Den nye Secondary School kunne udbygges med Teknisk Skole, så den kunne blive mere attraktiv for hele området, og måske endog fra nabodistrikter. Jeg mødte en canadier, som arbejder som volontør på skolen, og han var interesseret i at hjælpe med driften, hvis vi kunne flytte skolen. Det er et meget stort projekt, og det rummer mange usikkerheder, som skal bearbejdes grundigt. Men det kunne være et helt fantastisk fremskridt for skolen og for egnen, om det måtte lykkes.

I øvrigt ansøgte skolen om ikke vi ville hjælpe med at lægge bliktag på det kollegiehus, hvor det gamle trætag nu er så utæt, at regnen drypper ind. Da jeg lige før Jul fik 3.000 kr til dette projekt fra to medlemmer, vil huset have nyt tag før næste monsun. Tusind Tak til Werner og Margrethe.

Solar Central Heating

Folk ude i Solu vil så forfærdeligt gerne have centralvarme, ligesom vi har i Danmark. En hurtig udregning viste at der skulle være flere bærere til at bære olie ind, end der bor folk i dalen. Men jeg har tænkt på sagen siden, for det er virkelig en kold fornøjelse at besøge et sherpa-hjem om aftenen. Så opfandt jeg et solpanel, som kan varme luft op, som så siden kan blæses ned i stuen. Måske gennem en stenmølle, som siden kan afgive sin varme om aftenen. Det viste sig at sådan en sag allerede er opfundet flere gange, men med en masse materialer, som kun vanskeligt kan fremskaffes så langt ude på landet. Vi fortsatte idéen med billige lokale materialer. To bølgeblikplader nittet sammen, så de danner 9 kanaler. En tynd skumgummi-madras på bagsiden. Sort maling på oversiden. En luft-indførings-kanal for enden og en luft-udførings-kanal for oven. Et rør ned i stuen. En PC-ventilator nede for enden af røret. En solcelle der driver ventilatoren, når der er sollys. Fem termometre rundt i stuen og en kinabog til at notere målingerne. Måske virker det. Måske skal det forbedres hen ad vejen. Måske skal de tætte deres huse. Jeg havde fortalt Skive Lions Klub om idéen og for deres 3.000 kr købte Nuru Tundu og jeg en værktøjskasse med alt tænkeligt metalværktøj. Og materialer til to anlæg hvoraf det ene skal køre med solcelle og det andet med naturlig opdrift af varm luft. Og transporten

ud til Mopung.

Nuru Tundu gik straks i gang, men mødte konstruktionsmæssige problemer, som vi diskuterede, da jeg kom ud til ham. Jeg håber han er blevet færdig nu, og at han er begyndt at skrive resultaterne af termometer-aflæsningerne ind i bogen. Hvis det kommer til at virke, så vil det revolutionere hele højlandet. De er nemlig ved at få strøm fra små vandkraftværker. En proces der støttes af Danida og andre. Og i Junbesi-dalen er de endog så heldige at Bill Gates far har forelsket sig i dalen og lovet dem strøm nok til både det ene og det andet. Det bevirker at folk sidder oppe om aftenen omkring 40 watt pæren. Så ryger der lige en ekstra pind i komfuret og en skønne dag er et helt træ forsvundet på den bekostning. Og hvis de tætnede døre og vinduer og satte loft i stuen, så ville der nok også være færre snotnæsedede børn.

Community Trekking

Endnu har ingen helt forstået idéen med at lade lokalbefolkningen organisere trekkingture for turisterne i lokalområdet. Eller måske har turistindustrien netop forstået, at hvis en del af profitten skal havne lokalt, så går den jo fra bureauerne i Kathmandu. Men jeg prøver stadig at få nogen til at forstå, at hele Nepals problem består i at økonomien koncentrerer sig i hovedstaden, hvor de endda snyder i skat, og alt for lidt kommer ud, hvor udviklingen mangler. Et andet modargument er, at lokalområderne ikke har tilstrækkelig kapacitet til at garantere kvalitet. Og hvis vi uddanner lokal-befolkningen, så vil det ikke vare længe før de er at finde i hovedstaden, hvor pengene kommer lettere. Men nu vil vi prøve at uddanne de lokale kvinder i stedet. Vi vil hjælpe en kvindeorganisation med at lave guidetræning i Upper Solu. For ved at give kvinderne mulighed for at organisere lokalturisme, så er vi mere sikre på at pengene forbliver lokalt. Og så tror vi også på, at mange bevidste turister, som ønsker det lokale koncept, vil finde et kvindetrek vældig charmerende. Hvad med dig?

Botanical Garden

For to år siden blev jeg lidt ked af at se den ukrudtsmark, som skal blive til Mopung Botanical Garden. De enebærbuske, som en skønne dag skal danne de tre tibetanske bogstaver Om A Hung var mere eller mindre visne. Men maoisten Kancha har virkelig passet haven godt. De mest forkomne buske var skiftet ud, og alle var i god vækst. Om 2-3 år vil de begynde at gro sammen, så teksten kan skimtes, og få år mere, når buskene kan klippes til og vokse mere busket, så vil det kunne ses langvejs fra. Og så skal de til at plante alle de andre skovvækster imellem buskene. Vi har ikke mere med projektet at gøre, men den lokale Forest User Group har taget den fuldstændig til sig. Munkene på Tubten Choling klostret forventer sig også meget af den, så den indgår i skovgruppens forhandling med klostret om at de regulerer deres brændehugst.

Shingshere Danda Road

brugte vi til at fordufte ud af dalen, da vi kom for tæt på maoisterne. Det kan ses, at vejen bruges mere og mere. Den er ved at være trådt godt til. Men desværre er broen over elven ved at gå i stykker, og vejskiltene forsvinder. Der gik et par historier om turister, som ville gå vejen, men som måtte vende om, da de blev usikre på hvilken vej de skulle gå. Så nu indfører vi T-mærkning som i Norge. Det er en utroligt smuk vej og er virkelig en genvej fra Junbesi til Ringmo. Men den modsatte vej er den barsk. En meget lang og vedvarende stejl vej.

Great Wall

bliver smukkere for hvert år, efterhånden som der gror mos på stenene. Folkene helt oppe fra Mopung havde arbejdet med at grave nedstyrtet jord væk fra vejen. Men hverken folkene fra Tragdobuk eller fra Junbesi havde rørt en finger. Og skolebørnene fra Tragdobuk havde moret sig med at kaste stenene fra det allermest stejle sted ud i afgrunden, så muren her var næsten forsvundet. Jeg fik lov af Junbesi Skole til at holde en lille formaningsstale under morgenforsamlingen, og de ældste klasser lovede at de ville tage derop og rette lidt op på skaderne.

Men det værste var alligevel at min ven Dorje ikke havde overholdt vores aftale. Han havde oven i købet fået lov at beholde restbeløbet fra byggeriet, mod at han ville se at få hugget de trin, som er nødvendige i den

glatte klippe, og stå for vedligeholdelsen de næste par år. Men han havde brugt pengene på at udvide sin lille lodge. Ganske pænt i øvrigt. Og så var han gået helt i druk. Så enormt synd for hans søde kone og tre dejlige børn. Jeg skældte ham grundigt ud, da vi var alene på et øde sted (i øvrigt samme sted hvor maoisterne siden skød Kancha). Han lovede højt og helligt, at han havde drukket sin sidste snaps, og at han nu ville leve et ædrueligt liv og få bygget vejen færdig og repareret muren. For at binde ham til løftet udbredte jeg rygter i hele Junbesi, og alle lykønskede han, så meget glade ud og gav ham khataer. Han blev utroligt rørt over folks omsorg. Han troede ikke at nogen vidste noget om hans afhængighed. Men hans lille lodge lever til dels af at servere illegal sprit til vejfarende, så han er oppe imod stærke fristelser, med mindre han laver et afholdshjem.

Men de lokale er enige om, at dette bygningsværk er det største Himalayan Project har bedrevet. Nogle mener større end Chhimbu Skole, der kun tilgodeser en enkelt landsby. Denne mur tilgodeser alle. Men de kunne ikke svare, da jeg spurgte, hvorfor de så ikke passer bedre på den. Men at den allerede har reddet flere liv, både mennesker og køer, var alle enige om.

Lamjura Hydropower Project

Sonam Sherpa har fået den geniale idé, at bygge en lille lodge 10 meter under selveste Lamjura-passet. Stedet er temmelig vindomsust, og om vinteren er her rasende koldt. Næsten hvert år dør der bærere heroppe, fordi vejret pludselig skifter, og sneen ligger tykt. Selvfølgelig har han også tænkt på turisterne, som formodentlig vil elske de store vindtætte panoramavinduer på førstesalen. Og der er en hel kilometer ned til Lamjura med flere små lodges. Men der er ikke noget vand deroppe. Højere oppe i fjeldet springer en fin kilde med en masse vand, men en rørledning skal være 2.700 meter lang, og han er ved at løbe tør for penge. Jeg mente ikke at Himalayan Project skulle gå direkte ind i et sådant privat projekt, men da jeg gerne ville hjælpe ham, gav jeg ham personligt et **mikrolån** på 2.000 kr. Det skal tilbagebetales på højest to år, og renten beregnes kun to gange årligt af det tilbageværende beløb. Så jo hurtigere han betaler tilbage, jo lavere bliver den effektive rente.

Men i selve Lamjura-bygden har de samme problem. De har ansat folk til at bære vand op fra en kilde et par hundrede meter nede. De vil også have mikrolån til vandslanger. Men det er ikke bæredygtigt med så stor en vandforsyning. Sonam kan undgå frostsprængning ved at lade vandet løbe frit, men det kan en hel landsby ikke. Så fik HCDO's projektudvalg den geniale idé, at lave hydropower oppe fra kilden. Så kan den producerede strøm drive nogle elektriske pumper og oven i købet give lidt lys. Og med støtte fra statens el-udviklings-fond og en passende egenbetaling, så kan de bygge anlægget selv. Men det kræver en ordentlig undersøgelse af en dygtig ingeniør, som samtidig har lidt forstand på sociologi. Sådan en gut mødte jeg kort før min hjemrejse. Netop afsluttet eksamen med førstekaraktet, og hans to søstre arbejder begge i sociale organisationer. Derfor vil jeg ansøge vor forening om at betale ham en passende løn for at undersøge og beskrive projektet, og komme med et kvalificeret forslag til, hvordan det kan udføres. Også at undersøge hvor stor interessen er blandt samtlige beboere. Også de folk, som har deres dagløn ved at bære vand op. Og få afklaret hvor stor deres lyst er til at betale selv.

Også i Chauringkharka en halv dagsmarch derfra bad de os om hjælp til at etablere vandkraft. Det projekt kan han undersøge ved samme lejlighed.

Det kunne være rigtigt fint, hvis vi kunne have en dygtig ingeniør tilknyttet, så han bør afprøves. Også enormt fint at vore folk i HCDO kender de kanaler hvoraf pengene kommer strømmende. Dette åbner mulighed for at vi fremover kan virke som rådgivningskonsulenter i udviklingssammenhænge. Uden at hive de store penge frem af vor egen kasse kan vi hjælpe folk, som er for små til selv at finde ud af tingene, så de kommer ud med den bedste og mest levedygtige løsning på en billig måde.

Vores lille forening lever videre i bedste velgående. Og vi kan roligt være stolte af, hvad vi udretter i Nepal. Danmark skærer i disse år kraftigt ned på U-lands-bistanden. Små NGO'er som os har svært ved at få del i bistandsmidlerne. Så vi må klare os selv indtil videre. I andre lande, hvor den offentlige bistand er lavere end her, er folk meget flinke til personligt at give store summer til velgørenhed. Men det er ikke så udbredt i

Danmark. Måske fordi vi føler, at vi giver nok gennem skatten. Og det er lidt ærgerligt, for vi synes faktisk, at vi kommer rigtigt langt med de få penge, vi har med at gøre. Hvis vi havde dobbelt så meget, så kunne vi gøre tre gange mere. Og hvis vi fik del i de skattebetalte midler, så kunne vi måske endda give lidt kompensation til aktive medlemmer, fx blot lidt dækning af rejseomkostninger. Og det er måske også en grund til, at der er så få aktive medlemmer. Eller måske er det bare Nepal, der er for langt borte. Under alle omstændigheder, så er aktivitetsniveauet meget lavt. Det hænder, at vi får tilbudt aktiviteter eller andet, og efter lidt skriven frem og tilbage, så sker der ikke mere. Det hænder at opgaver bliver uddelegeret, og så sker der ikke mere. Og det er temmelig ærgerligt. Selvfølgelig kan man ikke forlange, at folk skal ofre tid og penge på noget, som de egentlig ikke rigtig går op i. Men du skulle vide, hvad der sker deromme i Nepal, når vi giver en lille sum, en lille hånd eller bare et godt råd. De folk vi arbejder med ude på landet, er så åbne og frie. De forstår at grine, at svare igen, at føre sig frem, at give andre plads. Ingen føler sig for ringe til at udtale sig. Kvinder med samme vægt som mænd. Også børnene bliver der lyttet til, hvis de har noget at sige. Men der er stadig en masse, som det folk ikke ved. De ved fx at strøm kan give lys, men ikke hvordan. Og derfor ved de heller ikke, hvorfor ledninger skal sættes sammen med muffe og ikke bare snoes, så blottede ledningsstumper skraber mod loftbrædderne. De ved heller ikke, at når generatoren ikke giver ret meget strøm efter et par år, så er det fordi den skal vedligeholdes. Ikke fordi de er dumme eller primitive, men hvor skulle de vide det fra.

Vi der ved alting så meget bedre, fordi vi er vokset op med det, og har lært om det i skolen, vi kan fortælle det. Vi kan lave projekter, som øger folks viden om de moderne tider, som de er i fuld gang med at indføre. Du skulle prøve at være den der sætter gang i noget derude på landet i Nepal. Det er ganske fantastisk. Du får nye venner. Ikke noget med at vi betragtes som overmennesker. Det er en misforståelse. Snarere en ligeværdighed. De åbner sig og siger, at du må godt være med i mit samfund og i mit liv. Kom indenfor!

Godt nok har de ikke meget at tilbyde af komfort, fancy mad, gaver, rene drikkevarer og sådan noget; men du kan få venskab, hengivenhed, fællesskab, munterhed, medmenneskelighed, medfølelse og meget mere på et helt andet niveau end du er vant til hjemme i Danmark.

Spring ud i det! Bliv et aktivt medlem af Himalayan Project.

Godt Nytår fra Kurt Lomborg!